

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

Nr. 7.

2 kwietnia 1928.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	Str.
9. Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1928 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie rówieńskim w okręgu sądu okręgowego w Równem	114
10. Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Złoczewie powiatu sieradzkiego	114
11. Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1928 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie dubieńskim w okręgu sądu okręgowego w Równem	115

OKÓLNIKI:

N ^o 1370/I. U./28 w sprawie opłat sądowych przy załatwianiu przez Sądy rekwizycji Komisji Rozjemczych.	115
N ^o 1372/II. A./28 w sprawie przyśpieszenia toku spraw o przestępstwa karno-skarbowe	116
N ^o 1374/II. A./28 w sprawie godzin urzędowania	116

PISMA OKÓLNE:

N ^o 1177/II. G. S./28 w sprawie stosowania obrotów bezgotówkowych przy zarządzaniu wypłat przez władze i urzędy państwowe. . .	117
N ^o 1178/II. G. S./28 w sprawie opłacania należności za woreczki od bilonu	118

KOMUNIKAT:

Przepisy o organizacji i zakresie działania Komitetów budowy i o kierowaniu robót przy wykonywaniu budynków.	118

RUCH SŁUŻBOWY	123

ADWOKATURA:

a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Warszawie	126
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	127
c) W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie	127
d) W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze	128
e) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu	128
f) W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach	128

KONKURS	128
-------------------	-----

9.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1928 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie rówieńskim w okręgu sądu okręgowego w Równem.

Na podstawie art. 288 ustawy postępowania karnego z 1864 r. zarządza się co następuje:

§ 1. W miejsce dotychczasowego ustala się następujący podział powiatu rówieńskiego na rewiry śledcze:

- „I rewir śledczy powiatu rówieńskiego” z siedzibą w Równem obejmuje północną część miasta Równego wzdłuż ulicy 3 Maja do toru kolejowego z wyłączeniem stacji kolejowej;
- „II rewir śledczy powiatu rówieńskiego” z siedzibą w Równem obejmuje pozostałą część miasta Równego tudzież gminę Równe;
- „III rewir śledczy powiatu rówieńskiego” z siedzibą w Równem obejmuje gminy: Działkowicze, Klewań, Kustyń i Tuczyń;
- „IV rewir śledczy powiatu rówieńskiego” z siedzibą w Korcu obejmuje gminy: Buhryń, Hoszczę, Korzec, Majków i Międzyrzecz.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

10.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Złoczewie powiatu sieradzkiego.

Na podstawie art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się urząd notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Sieradzu z siedzibą notariusza w Złoczewie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

11.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1928 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie dubieńskim w okręgu sądu okręgowego w Równem.

Na podstawie art. 288 ustawy postępowania karnego z 1864 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Gminę Warkowicze wyłącza się z I rewiru śledczego powiatu dubieńskiego i włącza się ją do II rewiru śledczego tegoż powiatu.

§ 2. Siedzibę sędziego śledczego II rewiru śledczego powiatu dubieńskiego przenosi się z Młynowa do Dubna.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

OKÓLNIK Nr. 1370/I. U./28

w sprawie

opłat sądowych przy załatwianiu przez sądy rekwizycji Komisji Rozjemczych.**Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.**

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przytacza wypadki, kiedy sądy, załatwiając rekwizycje Komisji Rozjemczych, żądały wniesienia wpisu oraz opłat za wydanie tytułu wykonawczego. Jednocześnie poruszona była przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zasadnicza kwestja, czy, w razie wykonywania rekwizycji Komisji Rozjemczych, sądy wogóle mają zasadę do pobierania jakichkolwiek opłat.

Praktyka sądów, jak to widać z korespondencji, jest różna. Przepisy ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 394) przewidują zwracanie się Komisji Rozjemczych lub stron do sądu bądź to dla dokonania poszczególnych czynności, jako to: badanie świadków pod przysięgą (art. 16 p. 2), uzyskania nakazu wykonawczego (art. 21), bądź też jako do instancji odwoławczej (art. 21). Tak w jednym, jak i w drugim wypadku sądy obowiązane są zachować przepisy Ustawy Postępowania Cywilnego, gdyż odrębny tryb postępowania nie jest zastrzeżony. Wobec przepisu zawartego w art. 16 p. 8 rzezonej wyżej ustawy, głoszącego, że postępowanie w Komisji Rozjemczej jest bezpłatne — wynika kwestja stosowania przepisów tymczasowych o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 28 załącznik do poz. 284 wraz ze wszystkimi późniejszymi zmianami), które to przepisy stanowią składową część Ustawy Postępowania Cywilnego (art. 1 Przepisów Tymczasowych o Kosztach Sądowych).

Kwestja powyższa została rozwiązana przez Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej w sposób następujący: przy postępowaniu w sądach we wszystkich wypadkach przewidzianych we wspomnianej ustawie z dn. 1 sierpnia 1919 r. nie wolno żądać żadnych opłat od strony, tem nie mniej w toku postępowania zgodnie z przepisami U. P. C. powinny być czynione wypłaty na rzecz osób wezwanych do sądu, lecz nie należących do składu Komisji Rozjemczych, lub stron w sprawie; np. opłaty na rzecz świadków, osób duchownych za odebranie przysięgi i t. p., lub na rzecz osób i urzędów za dokonanie poszczegól-

nych czynności, o ile podług przepisów obowiązujących za te czynności należy się im wynagrodzenie i o ile wynagrodzenie to w ostatecznym wyniku nie zostaje przelane na rzecz Skarbu, np. opłaty za doręczenie. Pokrycia tych opłat należy żądać od Komisji Rozjemczych, które opłaty te pokrywają z sum asygnowanych przez Skarb na pokrycie „wszelkich kosztów związanych z czynnościami Komisji Rozjemczych” (art. 15 cz. II ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r.).

Wszelkie opłaty, przelewane do Skarbu, jak np. wpis, opłata od podań, opłaty kancelaryjne i inne — nie mają być wymagane i uiszczeniu nie ulegają.

Wobec powyższego żądanie przez sądy opłat za wpis, lub przy wydawaniu tytułu wykonawczego jest pozbawione podstawy.

Warszawa, dnia 17 marca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

OKÓLNIA Nr. 1372/II. A./28

w sprawie

przyśpieszenia toku spraw o przestępstwa karno-skarbowe.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych i Panów Prokuratorów przy tych sądach.

Władze skarbowe żalą się na powolność sądów i urzędów prokuratorskich w załatwianiu spraw karno-skarbowych. Tego rodzaju postępowanie sądów nie tylko osłabia represję karną, lecz także odbija się nader ujemnie na interesach Skarbu Państwa, stwarza bowiem u przestępców przypuszczenie bezkarności, w następstwie czego mnożą się przestępstwa karno-skarbowe.

Już okólnikiem z dnia 29 marca 1924 r. Nr. 862/II. A./24 (Dz. Urzęd. Nr. 7 z 1924 r.) Ministerstwo Sprawiedliwości zalecało przestrzeganie pierwszeństwa spraw, w których chodzi o interes państwowy; stwierdzić jednak muszę, że wskazania, zawarte w tym okólniku, nie we wszystkich sądach znalazły należyte zastosowanie.

Z tej przyczyny zniewolony jestem ponownie zwrócić się z całym naciskiem do Panów Prezesów i Prokuratorów, aby czuwali nad możliwie najszybszym tokiem spraw karno-skarbowych i w wypadkach zauważenia powolności wszczynali przeciwko winnym dochodzenia dyscyplinarne.

Niezależnie od tego proszę Panów Prezesów i Prokuratorów o zbadanie zaległości w sprawach karno-skarbowych w podwładnych im sądach i urzędach i wydanie zarządzeń, zmierzających do możliwie rychłego usunięcia tych zaległości.

Warszawa, dnia 23 marca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIA Nr. 1374/II. A./28

w sprawie

godzin urzędowania.

Do Panów: Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesów Sądów Apelacyjnych i Prokuratorów przy tych sądach.

Wskutek uchwały Rady Ministrów z dnia 23 marca 1928 roku w sprawie godzin urzędowania, zmieniających uchwałę Rady Ministrów z dnia 17 października 1927 r., Ministerstwo Sprawiedliwości zmienia okólnik z dnia 31 paździer-

nika 1927 r. Nr. 1328/II. A./27 (Dz. Urz. Min. Spr. Nr. 21) i zawiadania, że po cząwszy od dnia 1 kwietnia 1928 r. godziny urzędowania w sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości na całym obszarze Państwa mają trwać w dni powszednie od godziny 8-ej do godziny 15-ej bez przerwy, w soboty zaś od godziny 8-ej do godziny 13 m. 30 bez przerwy.

Panów Prezesów i Prokuratorów proszę o wydanie odpowiednich zarządzeń, mających na celu, by w powierzonych im sądach i urzędach z dniem 1 kwietnia 1928 r. był wprowadzony podany wyżej czas urzędowania z tem jednak zastrzeżeniem, że o ile w poszczególnych okręgach sądowych lub sądach wyjątkowymi postanowieniami było wprowadzone dwurazowe urzędowanie, wyjątkowe to zarządzenie obowiązuje nadal, z tem, iż w dniu sobotnie także i w tych okręgach sądowych i sądach obowiązuje czas urzędowania podany wyżej w ustępie pierwszym.

Warszawa, dnia 29 marca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE Nr. 1177/II. G. S./28

w sprawie

stosowania obrotów bezgotówkowych przy zarządzaniu wypłat przez władze i urzędy państwowe.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Biorąc pod uwagę znaczne korzyści, związane z punktu widzenia interesów państwowych ze stosowaniem w jaknajszerszej mierze obrotu bezgotówkowego, proszę władze asygnujące wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa, na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 6 marca r. b. L. D. VII. 406/B, o unikanie wypłat gotówką we wszystkich wypadkach, gdy tylko to jest możliwe.

W szczególności wypłat takich unikać należy przy asygnowaniu należności dostawcom, przedsiębiorcom i wykonawcom robót państwowych przez zarządzanie przelewu przypadających im od Skarbu Państwa sum pieniężnych na ich rachunki żyrowe w Banku Polskim względnie na konta czekowe w P. K. O. W tym celu przy zarządzeniu wypłaty należności osobie, posiadającej rachunek żyrowy w Banku Polskim względnie konto czekowe w P. K. O., władza asygnująca zaznacza w asygnacji względnie zleceniu wypłaty, że sumę przypadającą do wypłaty należy przekazać na odnośny rachunek wierzyciela Skarbu w Banku Polskim lub w Pocztovej Kasie Oszczędności (Instrukcja o obrotach kas skarbowych za pośrednictwem P. K. O., ogłoszona w Nr. 16 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z roku 1925).

Wszystkich stałych dostawców, którzy dotychczas nie posiadają rachunków ani w Banku Polskim, ani w P. K. O., należałoby wezwać do otwarcia sobie takich rachunków w jednej z wymienionych instytucji, przedstawiając im korzyści, wpływające z tego sposobu postępowania. Te same metody należałoby stosować w przyszłości do wszystkich nowych dostawców, przedsiębiorców i wykonawców robót państwowych przy zawieraniu z nimi umów (kontraktów).

Przekazywanie należności wierzycielom na ich rachunki czy to w Banku Polskim, czy też w P. K. O., nie jest ograniczone wysokością kwoty i jest pożądane nawet przy mniejszych kwotach w celu uniknięcia ruchu gotówkowego.

Warszawa, dnia 27 marca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

PISMO OKÓLNE Nr. 1178/II. G. S./28

w sprawie

opłacania należności za woreczki od bilonu.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 6 marca 1928 r. L. D. VII. 325/2 zawiadamiam, że oddziały Banku Polskiego będą odtąd pobierały przy wydawaniu woreczków z bilonem zastaw po 80 gr. od każdego woreczka, przy zwrocie zaś woreczków wypłacać będą całkowity zastaw w sumie 80 gr., obciążając jednocześnie rachunek Ministerstwa Skarbu kwotą 20 gr. od każdego woreczka tytułem amortyzacji i kosztów dezynfekcji.

W razie zwrotu woreczków uszkodzonych i nienadających się do dalszego użytku, Bank nie będzie zwracał pobranego zastawu.

Na ciężar rachunku Ministerstwa Skarbu odnosić będą oddziały Banku Polskiego również koszta porta i opakowania przy wysyłkach pieniężnych, dokonywanych na podstawie czeków dyspozycyjnych kas skarbowych.

Warszawa, dnia 27 marca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

K O M U N I K A T**Do wiadomości władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.****Przepisy o organizacji i zakresie działania Komitetów budowy i o kierowaniu robót przy wykonywaniu budynków.**

§ 1. W związku z budową nowych gmachów państwowych, wykonywanych z etatów innych Ministerstw przez Ministerstwo Robót Publicznych oraz gruntownej naprawy istniejących budowli powołane będą do życia w miarę potrzeby „Komitety budowy”. Dla przeprowadzenia budowy gmachów z etatu Ministerstwa Robót Publicznych mogą być powołane do życia komitety budowy tylko wyjątkowo, o czym w każdym wypadku decyduje Ministerstwo Robót Publicznych.

§ 2. Komitety budowy są organem doradczym urzędów technicznych podległych Ministerstwu Robót Publicznych i mają na celu współdziałanie z temi urzędami w celu najkorzystniejszego przeprowadzenia robót pod względem technicznym i finansowym. Członkowie Komitetu wchodzący w ich skład z ramienia w budowie zainteresowanych ministerstw względnie podwładnych im urzędów stanowią będą organa łączności między temi urzędami, a organami Ministerstwa Robót Publicznych wykonywującymi budowę.

§ 3. Utworzenie i skład Komitetu zależą będzie od rodzaju (wielkości) budowy i od sposobu jej wykonania.

§ 4. Co do rodzaju (wielkości) budowy rozróżnia się:

- a) budowy (naprawy) małe nie wymagające na miejscu budowy stałej obecności ani technika budowlanego ani majstra,
- b) budowy (średnie) wymagające stałej obecności kierującego technika budowlanego lub majstra budowlanego i częstego dozoru ze strony architekta lub inżyniera,
- c) budynki (wielkie) wymagające stałej obecności kierującego architekta lub jego zastępcy,

- d) budynki monumentalne i większe budynki zabytkowe wymagające utworzenia specjalnego kierownictwa robót prowadzonego przez architekta przy pomocy co najmniej jednego architekta pomocniczego i pomocniczych sił technicznych.

§ 5. Co do sposobu wykonania budowy rozróżnia się:

- a) poruczenie robót jednemu przedsiębiorcy,
- b) poruczenie pojedynczych rodzajów robót różnym przedsiębiorcom, zaś kierownictwo całości oddane architekcie państwowemu lub cywilnemu przyjętemu za kontraktem,
- c) wykonanie przeważnej części robót sposobem gospodarczym we własnym zarządzie Państwa, a zwłaszcza robót ziemnych, murarskich, kamieniarskich, ciesielskich, zaś oddanie niektórych robót przedsiębiorcom (rzemieślnikom) zwłaszcza instalacyjnych ew. także dekarских, stolarskich, malarskich, ślusarskich,
- d) wykonanie wszystkich robót sposobem gospodarczym we własnym zarządzie Państwa.

§ 6. Dla budowli wymienionych w § 4 pod poz. a) i b) nie tworzy się Komitetów. Dla budowli wymienionych w § 4 poz. c) mogą być utworzone Komitety, zaś dla budowli wymienionych w § 4 pkt. d) powinny być utworzone Komitety.

§ 7. Skład Komitetu i jego zadania zależą od sposobu poruczenia roboty do wykonania.

W wypadkach wymienionych w § 5 a) i b) składa się Komitet:

- 1) z delegata właściwego Urzędu Wojewódzkiego Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych. Wojewoda przynajmniej z reguły delegata O. D. R. P. w charakterze przewodniczącego Komitetu,
- 2) z delegata tego resortu (przedsiębiorstwa państwowego) dla którego się budowę wykonuje,

3) z kierownika budowy (inżyniera-architekta), który budowę kieruje.

W razie wykonywania robót sposobem gospodarczym § 5 c) i d) i ustanowienia Komitetu budowy wejdzie w skład tego Komitetu z Urzędu Wojewódzkiego oprócz delegata technicznego pomocniczy delegat rachunkowy.

Ilość członków Komitetu nie może być mniejsza od 3-ch ani większa od 5-ciu osób nie wliczając delegata rachunkowego.

Przedstawicielem instytucji lub urzędu, dla którego budynek jest przeznaczony, winien być w Komitecie urzędnik państwowy, wyznaczony przez jego władzę przełożoną, który winien być obeznany dokładnie z zasadami i z potrzebami resortu odnośnie do prowadzonej budowy.

W wypadkach szczególnej wagi, gdy charakter wznoszonej budowli wymaga wielostronnych wiadomości specjalnych, urząd zainteresowany może wyznaczyć do Komitetu dwóch przedstawicieli.

Jeżeli budowa ma wyjątkowe znaczenie artystyczne, lub gdy chodzi o naprawę budowli zabytkowej, do Komitetu winien być powołany przedstawiciel Departamentu Kultury i Sztuki Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

W wypadkach, gdy budowa ma wyjątkowe znaczenie dla ukształtowania miasta lub miejscowości, w której jest wznoszona, może być powołanym do Komitetu na określony czas przedstawiciel samorządu miejscowego.

Przedstawicielem resortu Robót Publicznych winien być urzędnik państwowy z wyższym wykształceniem technicznym, znający przepisy dotyczące wykonywania, prowadzenia budowy, oraz wyrachowania się z sum na budowę przeznaczonych. Delegat techniczny winien mieć zgóry wyznaczonego zastępcę na wypadek choroby lub niemożności brania udziału w pracach Komitetu. Zastępca ten winien być stale poinformowany o pracach Komitetu.

Kierownikiem budowy winien być urzędnik państwowy, a w braku tego architekt lub budowniczy prywatny, posiadający wymagane przez prawo uprawnienia do prowadzenia robót budowlanych.

Zadaniem kierownika budowy winno być przeprowadzenie wszystkich czynności połączonych z wykonaniem danej budowli więc tak czynności wstępnych połączonych z opracowaniem projektu i kosztorysu budowli, jak i przygotowaniem czynności właściwej budowy, t. j. rozdania robót i czuwania nad wykonywaniem robót. Jakkolwiek pożądaną jest rzeczą złączenie obydwu tych czynności, to jednak równie dopuszczalnym jest ich podział.

Kierownik jest odpowiedzialny za trwałość budowy, celowość zastosowanych konstrukcji, oraz ekonomiczne prowadzenie robót.

Zakres jego odpowiedzialności normują przepisy o państwowej służbie cywilnej, względnie umowa służbowa.

§ 8. Przewodniczący ponosi odpowiedzialność za kierowanie czynnościami Komitetu, za przestrzeganie obowiązujących przepisów i interesu Skarbu Państwa oraz za utrzymanie ścisłego kontaktu z władzami resortu Ministerstwa Robót Publicznych.

Postanowienia Komitetu powzięte w drodze jednomyślnej uchwały lub też oddzielne zdania poszczególnych członków Komitetu mają być protokółowane w specjalnej księdze protokółów wydanej Komitetowi przez Dyрекcję Robót Publicznych. Przewodniczący ma prawo zawiesić każdą uchwałę Komitetu. W tym wypadku przedłoży on bezzwłocznie Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych odpis protokołu, zawierającego zawieszoną uchwałę i poda dodatkowo uzasadnienie swej decyzji. Odpisy protokółów posiedzeń Komitetu budowy przedkładane być mają przełożonej władzy budowlanej. Posiedzenia Komitetu budowy odbywać się będą w okresie robót przygotowawczych w miarę potrzeby, zaś w okresie budowy co najmniej raz na miesiąc.

Przewodniczący zwołuje posiedzenie, podpisuje pisma Komitetu i protokoły posiedzeń, które podaje do wiadomości przełożonej władzy technicznej oraz zainteresowanego urzędu.

Protokoły wpisuje się ołówkiem chemicznym przez kalkę w ten sposób, aby odpisy równocześnie z oryginałem były gotowe.

Kierownik budowy poza czynnościami wpływającymi z zadań kierownictwa budowy lub przewidzianymi w zawartej umowie prowadzi dziennik budowy, zestawia miesięczne sprawozdania ze swych czynności, prowadzi korespondencję z przedsiębiorcami i dostawcami, oraz referuje na każdym posiedzeniu Komitetu o postępie prac i o swoich czynnościach oraz zarządzeniach związanych z budową, sprawdza i potwierdza rachunki przedsiębiorstw i dostawców.

Każdy z członków Komitetu ma prawo wstępu na budowę, nikt jednak oprócz kierownika nie ma prawa wydać jakichkolwiek zarządzeń wyjąwszy technicznego zastępcę Urzędu Wojewódzkiego — O. D. R. P. w Komitecie, o ile jest do tego upoważniony. Zarządzenia te winny być wydawane z wiedzą kierownika budowy.

Członkowie Komitetu winni stale, o ile odpisy protokółów posiedzeń Komitetu nie czynią zadość potrzebie, informować swoje przełożone władze o postępie robót na powierzonych im budowli.

Członków Komitetu obowiązuje tajemnica służbowa co do wszystkich czynności związanych z budową, a w szczególności co do rozpisywania rozpraw ofertowych, licytacji, konkursów i. t. p.

§ 9. Komitet budowy powołuje do życia każdorazowo wojewoda na skutek umotywowanego wniosku władzy budowlanej zarządzającej budową, z wyjątkiem budowli z resortu Ministerstwa Robót Publicznych, budowli w obrębie m. Warszawy i budowli mających znaczenie artystyczne względnie zabytkowe (§ 7 ustęp 8 i § 1), które to Komitety powołuje Minister Robót Publicznych na

wnioszek wojewody, zaś dla budowli w obrębie m. Warszawy na wniosek Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych dla m. st. Warszawy.

§ 10. Czynności wstępne (program budowy, wybór placu, szkice i t. d.) przeprowadzają Urzędy Wojewódzkie — Dyrekcje Robót Publicznych w porozumieniu z zainteresowanym urzędem; w czynnościach tych będzie również brać udział Komitet budowy, o ile w danym czasie jest już utworzony.

Szkice projektowanej budowy mogą być opracowane w jednym z biur projektów zorganizowanych przez niektóre O. D. R. P. przez architekta wchodzącego w skład dotyczącej O. D. R. P. lub wreszcie przez upatrzzonego na kierownika budowy wolnopraktykującego architekta.

Gdy ma być wykonana budowa większych rozmiarów o charakterze monumentalnym, pozyskany być może również szkic projektu w drodze konkursu, o którego rozpisaniu decyduje Ministerstwo Robót Publicznych.

Po zaaprobowaniu szkiców projektu i kosztorysu wstępnego w drodze służbowej, następuje opracowanie w analogiczny sposób szczegółowego projektu i kosztorysu, które zbadane być mają następnie w sposób szczegółowy przez Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych. Projekt szczegółowy i kosztorys opracowane być mają z całą starannością, a szczególnie przyłożyć należy wagę do dokładnego opracowania kosztorysu, w którym przewidziane być mają wszystkie roboty w ten sposób, aby w czasie wykonania robót nie wychodziły najaw żadne nieprzewidziane roboty, powodujące dodatkowe nieoczekiwane koszty. Zmiany późniejsze projektu są zasadniczo niedopuszczalne, a gdy okoliczności, przewidzieć się nie dające spowodują ich konieczność, muszą być wówczas wszelkie zmiany projektu i sposobu wykonania budowy, mogące wywołać podwyższenie kosztu, przedstawione Ministerstwu Robót Publicznych do zatwierdzenia. O ile okaże się jednak potrzeba zastosowania odmiennego sposobu fundamentowania niż to w projekcie przewidziano, co skonstatować można było dopiero w czasie wykonywania wykopów fundamentowych decyduje Dyrekcja Robót Publicznych o sposobie ich wykonania i o wysokości dodatkowych kosztów, zawiadamiając o tem bez zwłoki Ministerstwo Robót Publicznych.

§ 12. Po wykonaniu ostatecznego projektu i kosztorysu oraz ustaleniu planu sfinansowania budowy, następuje zatwierdzenie projektu.

§ 13. Z chwilą zatwierdzenia projektu i kosztorysu oraz uzyskania koniecznych kredytów na budowę Dyrekcja Robót Publicznych zawiadamia o tem Komitet, przesyłając kierownikowi robót jednocześnie egzemplarz zatwierdzonych planów i kosztorysów, oraz poleca kierownikowi przystąpić do wykonania budowy ściśle wedle tychże planów i kosztorysów.

O ile Komitet ma być utworzony winno to nastąpić najpóźniej przed rozpoczęciem robót. Pożądane jest jednak utworzenie Komitetu wcześniej, a to w miarę potrzeby jeszcze przed wypracowaniem programu budowlanego.

§ 14. Na podstawie wniosku przygotowawczego w całości i we wszelkich szczegółach przez kierownika budowy przeprowadzi Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych przy współudziale zastępcy interesowanego resortu, zaś w miarę okoliczności z upoważnienia Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych kierownik budowy przy udziale Komitetu budowy, zgodnie z tymczasowymi przepisami Ministerstwa Robót Publicznych o oddaniu robót i dostaw z dnia 1 września 1926 r. Nr. 396/III rozprawę ofertową na całość lub poszczególne grupy robót stosownie do planu finansowego jej i kosztorysu. Kierownik przedstawi następnie władzy przełożonej wynik tej rozprawy wraz ze swymi wnioskami i opinią Komitetu budowy, a po zatwierdzeniu jej wyniku, przedstawi do zatwierdzenia projekt względnie projekty umów z przedsiębiorcami i dostawcami również z opinią Komitetu budowy. Po uzyskaniu zatwierdzenia umowy przystępuje kierownik do jej wykonania, przyczem jest w pełni za dotrzymanie jej warunków odpowiedzialny. Gdyby w nadzwyczajnych wypadkach zaszła potrzeba zmiany umowy lub uzupełnienia, zwłaszcza co do jakości i ilości robót,

może kierownik budowy wystąpić ze stosownym wnioskiem popartym szczegółowym obliczeniem kosztów w tej samej drodze, na której nastąpiło zatwierdzenie właściwej umowy.

§ 15. Pilne roboty wywołane nieprzewidzianymi wypadkami, jak pożarem, powodzią, usuwiskiem i t. p. mogą być zarządzane przez Okręgową Dyрекcję Robót Publicznych do kwoty 10.000 zł., zaś przez kierownika budowy do kwoty 3.000 zł. jednak równocześnie ma być zrobione doniesienie Ministerstwu i do dni 6-ciu przedłożony kosztorys dodatkowy na roboty wywołane tym nieprzewidzianym wypadkiem.

Roboty nieprzewidziane (przez niedopatrzenie lub przez niedostateczne studia przedwstępne) i skutek tego nie objęte kosztorysem a niezbędne, będą wykonane na podstawie analizy cen.

Za błędy lub niedopatrzenia w kosztorysie odpowiada w pierwszej linii opracowujący kosztorys. Architektem prywatnym, którzy wypracowują kosztorysy, będzie zatrzymane 50% przypadającej za wypracowanie kosztorysu należności aż do sprawdzenia kosztorysu przez powołaną władzę. Po sprawdzeniu kosztorysu z pomyślnym wynikiem nastąpi wypłata 40%. Dziesięć procent należności zatrzymuje się na czas trzech miesięcy po rozpoczęciu robót. Jeżeli w tym czasie nie wyjdą najaw błędy kosztorysu zostanie wypłaconą całkowita reszta należności.

Jeżeli Skarb Państwa poniesie straty z winy opracowującego kosztorys architekty, należy straty te pokryć z zatrzymanej części jego należności. Za wspomniane straty są odpowiedzialne w drugiej linii organa, które sprawdzały i które zatwierdzały kosztorys, w trzeciej linii odpowiedzialny jest kierownik budowy, o ile sam nie jest autorem kosztorysu i o ile do trzech miesięcy po rozpoczęciu robót nie znalazł braków kosztorysu, które dopiero później wyjdą najaw.

Żadnych zmian istotnych w zatwierdzonych projektach i kosztorysach zwłaszcza takich zmian, które prowadzą do podrożenia budowy nie wolno czynić kierownikowi budowy, ani Komitetom, ani też Okręgowym Dyrekcjom Robót Publicznych. Nie wolno również dopuszczać do przekroczenia wyznaczonego na dany okres kredytu, zwłaszcza pod postacią obciążenia przyszłych okresów budowy większymi należnościami przedsiębiorców. W razie zauważenia przez władzę nadzorczą jednego z tych przekroczeń, kierownik budowy winien być niezwłocznie przez władzę nadzorczą zawieszony w czynnościach, a sprawa skierowana na drogę dyscyplinarną.

Kierownik budowy otrzymuje od Dyrekcji Robót Publicznych rozpoczynając budowę wzory ksiąg rachunkowych, jakie winien prowadzić, formularze obowiązujące przy rozpisywaniu ofert i zawieraniu umów, oraz wyciągi obowiązujących najważniejszych przepisów obowiązujących Komitet przy wykonywaniu jego czynności. Stosując się do tych wzorów i przepisów, prowadzi kierownik budowy całą rachunkowość budowy.

§ 16. Wszelkich wypłat należnych przedsiębiorcom i dostawcom z tytułu wykonanych robót dokonuje bezpośrednio przełożona władza budowlana na podstawie wniosków kierownika budowy przedstawionych w porozumieniu i za wiedzą Komitetu budowy. Wysokość kwoty, która ma być przekazaną sprawdza Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych. W czasie wykonywania robót Komitet budowy czuwa nad tem, aby zarządzenia kierownika budowy zgodne były z zatwierdzonymi planami, kosztorysami i umową.

§ 17. W miarę postępu budowy i wykonywania poszczególnych seryj robót jak np. wykopów ziemnych pod fundamenty robót murarskich w surowym stanie, robót ciesielskich etc. następuje ich odbiór przez kierownika budowy. Wyniki tego odbioru wpisane będą do dziennika budowy i podpisane przez kierownika budowy oraz przedsiębiorcę. Z chwilą ukończenia budowy występuje kierownik budowy do władzy przełożonej o ustanowienie Komisji odbior-

czej, dla której przygotowuje przy współudziale Komitetu budowy wszystkie potrzebne jej dla dokonania odbioru dane, a w szczególności plany wykonawcze, dokumenty płatnicze oraz rozrachunki sumaryczne z przedsiębiorcami i dostawcami.

Po wyznaczeniu komisji odbiorczej kierownik budowy wraz z Komitetem budowy bierze udział w jej czynnościach i dostarcza wszelkich potrzebnych wyjaśnień, dokumentów, szkiców, planów i dat.

Rozrachunki z przedsiębiorcą winny być sprawdzone w terminach przewidzianych umową oraz w umownych terminach wypłacane należności.

§ 18. Podczas dłuższych przerw w budowie, wywołanych z jakichbądź powodów winien kierownik budowy zawiadomiwszy wprzód o tem Komitet budowy i władzę zwierzchnie, zabezpieczyć budowę od wszelkich możliwych ewentualności, a całą swą korespondencję i akta opieczętować i złożyć w odnośnej Dyrekcji Robót Publicznych lub w razie niemożności w najbliższym urzędzie powiatowym.

§ 19. Po ukończeniu budowy, przeprowadzeniu czynności odbiorczych, opracowaniu aktu kolaudacyjnego i dokonaniu rozrachunku z przedsiębiorcą, kierownik budowy wraz z Komitetem przekazuje Dyrekcji Robót Publicznych wykonaną budowę, względnie w miarę upoważnienia Dyrekcji przekazuje ją użytkownikowi przekazując wszystkie swe akta Dyrekcji Robót Publicznych. Po zbadaniu aktów przez Dyrekcję najdalej w ciągu 1/2 roku od chwili oddania budowy i porozumieniu się z odnośną Izłą Kontroli podaje przełożona władza techniczna do wiadomości Komitetu wynik badania i rozwiązuje komitet budowy, o ile do zakończenia sprawy nie okaże się potrzeba dalszej współpracy Komitetu.

§ 20. Podane powyżej przepisy, odnoszące się do budowy, dla której prowadzenia utworzone zostały Komitety budowy mają odpowiednie zastosowanie i do tych budów, które zostaną wykonane bez współudziału Komitetów, ze zmianami wynikającymi z opuszczenia postanowień odnoszących się do Komitetów.

Warszawa, dnia 9 stycznia 1928 r.

Minister:

Moraczewski

RUCH SŁUŻBOWY

W SĄDOWNICTWIE.

Mianowani: Dr. Karol Flach, sędzia sądu apelacyjnego w Toruniu — sędzią Sądu Najwyższego, dnia 28 stycznia 1928 r.; Mieczysław Siebauer, wiceprezes sądu okręgowego w Bydgoszczy — sędzią sądu apelacyjnego w Poznaniu, dnia 28 stycznia 1928 r.; Mikołaj Suszczewicz, prokurator przy sądzie okręgowym w Nowogrodku — sędzią sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 28 stycznia 1928 r.; Mieczysław Sochaczewski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Płocku — sędzią sądu okręgowego w Płocku, dnia 28 stycznia 1928 r.; Włodzimierz Haninczak, naczelnik sądu powiatowego w Drohobyczu — wiceprezsem sądu okręgowego w Stanisławowie, dnia 28 stycznia 1928 r.; Antoni Ostrowski, sędzią sądu okręgowego w Królewskiej Hucie — dyrektorem przy sądzie okręgowym w Katowicach z siedzibą w Królewskiej Hucie, dnia 28 stycznia 1928 r.; Cezary Szyszko, wiceprezes sądu okręgowego w Nowogrodku — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, dnia 28 stycznia 1928 r.; Ignacy Parczewski, sędzią sądu okręgowego w Grodnie — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, dnia 28 stycznia 1928 r.; Bolesław Wilkowski, sędzią sądu okręgowego w Łodzi — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Kielcach, dnia 16 stycznia 1928 r.; Władysław Medyński, sędzią są-

du okręgowego we Lwowie — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Stryju, dnia 3 lutego 1928 r.; Adolf Gatnikiewicz, sędzia Sądu Najwyższego — sędzią sądu apelacyjnego w Poznaniu, dnia 3 lutego 1928 r.; Dr. Franciszek Piechowski, sędzia sądu okręgowego we Lwowie — sędzią sądu apelacyjnego we Lwowie, dnia 3 lutego 1928 r.; Stanisław Eminowicz, sędzia sądu okręgowego we Lwowie — sędzią sądu apelacyjnego we Lwowie, dnia 3 lutego 1928 r.; Jan Rubel, sędzia pokoju zapasowy w Wilnie — sędzią sądu okręgowego w Wilnie, dnia 3 lutego 1928 r.; Antoni Dziejicki, sędzia pokoju zapasowy w Grodnie — sędzią sądu okręgowego w Białymstoku, dnia 3 lutego 1928 r.; Zenon Bańkowski, sędzia sądu okręgowego we Lwowie — sędzią Sądu Najwyższego, dnia 20 lutego 1928 r.; Marjan Lisiewski, dyrektor sądu okręgowego w Poznaniu — sędzią Sądu Najwyższego, dnia 20 lutego 1928 r.; Felicjan Kulikowski, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — sędzią sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 20 lutego 1928 r.; Stanisław Łacki, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — sędzią sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 20 lutego 1928 r.; Eugenjusz Komorowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Warszawie z siedzibą w Grójcu — sędzią sądu okręgowego w Warszawie, dnia 20 lutego 1928 r.; Jan Szlązkiewicz, sędzia pokoju X okr. m. st. Warszawy — sędzią sądu okręgowego w Warszawie, dnia 20 lutego 1928 r.; Jakób Pruszyński, podprokurator przy sądzie okręgowym w Równem — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Równem, dnia 20 lutego 1928 r.; Władysław Chodecki, podprokurator przy sądzie okręgowym w Wilnie — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Nowogródku, dnia 24 lutego 1928 r.; Jan Meissner, sędzia powiatowy w Poznaniu — sędzią sądu okręgowego w Poznaniu, dnia 6 lutego 1928 r.; Dr. Franciszek Długiewicz, sędzia śledczy w Złoczowie — naczelnikiem sądu powiatowego w Glinianach, dnia 6 lutego 1928 r.; Dr. Henryk Wałek, sędzia powiatowy w Sokołowie — naczelnikiem sądu powiatowego w Żabnie, dnia 11 lutego 1928 r.; Ludwik Rompolt, sędzia powiatowy w Żorach — naczelnikiem sądu powiatowego w Żorach, dnia 11 lutego 1928 r.; Tadeusz Kowalski, sędzia powiatowy w Poznaniu — sędzią sądu okręgowego w Poznaniu z przydzieleniem do czynności w Ministerstwie Sprawiedliwości, dnia 11 lutego 1928 r.; Bronisław Podolecki, sędzia powiatowy w Rudzie — sędzią sądu okręgowego w Katowicach, dnia 22 lutego 1928 r.; Dr. Franciszek Ziolkiewicz, sędzia powiatowy w Katowicach — sędzią sądu okręgowego w Katowicach, dnia 22 lutego 1928 r.; Władysław Chmielarz, podprokurator przy sądzie okręgowym w Białej — sędzią śledczym sądu okręgowego w Warszawie z siedzibą w Warszawie, dnia 6 lutego 1928 r.; Tadeusz Bartoszewicz, egzaminowany aplikant — sędzią śledczym sądu okręgowego w Wilnie II rew. pow. wilejskiego z siedzibą w Krzywiczach, dnia 6 lutego 1928 r.; Aleksander Kamrowski, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Wyrzysku, dnia 22 lutego 1928 r.; Michał Howorka, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Poznaniu, dnia 27 lutego 1928 r.; Anatol Tymiński — sędzią pokoju w Turobinie, dnia 6 lutego 1928 r.; Antoni Małecki, egzaminowany aplikant — sędzią pokoju w Radomsku, dnia 22 lutego 1928 r.; Stanisław Pniewski — sędzią pokoju w Łodzi, dnia 22 lutego 1928 r.; Józef Czyż, egzaminowany aplikant — sędzią pokoju w Skidlu, dnia 27 lutego 1928 r.; Kazimierz Bury — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łucku, dnia 6 lutego 1928 r.; Józef Kubiak, egzaminowany aplikant — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łodzi, dnia 11 lutego 1928 r.; Zygmunt Łubkowski, egzaminowany aplikant — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Pińsku, dnia 27 lutego 1928 r.; Wacław Tuszowski, egzaminowany aplikant — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łomży, dnia 27 lutego 1928 r.; Marjan Linke, Marjan Poprawski, egzaminowani aplikanci — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu, dnia 11 lutego 1928 r.; Franciszek Dzik i Dr. Józef Pisarek, aplikanci sądowi — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach, dnia 11 lutego 1928 r.; Władysław Wroński, rewizor rachuby

w VII st. śl. przy sądzie apelacyjnym w Toruniu — naczelnikiem rachuby w VII st. śl. przy sądzie apelacyjnym w Toruniu, dnia 6 lutego 1928 r.; Witold Kaługa, sędzia pokoju w Stepaniu — notariuszem w Wiśniowcu, dnia 4 lutego 1928 r.; Maksymiljan Jaroszewicz, prowizor. asesor Ministerstwa Reform Rolnych — notariuszem w Radziwiłłowie, dnia 11 lutego 1928 r.; Stanisław Janczur, sekretarz sądu pokoju w Stopnicy — komornikiem przy sądzie okręgowym w Kielcach, dnia 11 lutego 1928 r.

Delegowani: Józef Karwowski, egzaminowany aplikant — do p. o. sędziego śledczego, sędziego pokoju i sędziego pokoju zapasowego w okręgu sądu okręgowego w Białej, dnia 6 lutego 1928 r.; Stanisław Jabłoński i Wacław Starostecki, egzaminowani aplikanci — do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 6 lutego 1928 r.; Ludwik Kołubaj, Tadeusz Jackowski, Paweł Kodz i Stanisław Snarski egzaminowani aplikanci — do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 6 lutego 1928 r.; Zygmunt Głogier, egzaminowany aplikant — do p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Radomiu, dnia 6 lutego 1928 r.; Antoni Szczech, egzaminowany aplikant — do p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łodzi, dnia 6 lutego 1928 r.; Tomasz Puchalski, egzaminowany aplikant — do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 22 lutego 1928 r.; Józef Czerniak, egzaminowany aplikant — do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 22 lutego 1928 r.; Józef Wierzbowski, egzaminowany aplikant — do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 22 lutego 1928 r.; Tadeusz Górski, egzaminowany aplikant — do p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Sosnowcu, dnia 27 lutego 1928 r.; Jan Nowak, egzaminowany aplikant — do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 27 lutego 1928 r.

Przeniesieni na skutek podania: Józef Blumicz, naczelnik sądu powiatowego w Glinianach — naczelnikiem sądu powiatowego w St. Samborze, dnia 6 lutego 1928 r.; Leopold Lisiecki, sędzia śledczy sądu okręgowego w Białej na pow. konstantynowski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Białej na pow. bialski z siedzibą w Białej Podlaskiej, dnia 6 lutego 1928 r.; Jan Demant, sędzia śledczy sądu okręgowego w Białymstoku z siedzibą w Białymstoku — sędzią śledczym sądu okręgowego w Warszawie z siedzibą w Warszawie, dnia 22 lutego 1928 r.; Teodor Wojnowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Płocku z siedzibą w Rypinie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Łomży z siedzibą w Ostrołęce, dnia 22 lutego 1928 r.; Józef Szubert, sędzia powiatowy we Wronkach — sędzią powiatowym w Poznaniu, dnia 27 lutego 1928 r.; Henryk Reszelski, sędzia powiatowy w Kępnie — sędzią powiatowym w Poznaniu, dnia 27 lutego 1928 r.

Przeniesieni z urzędu: Jan Rakowiecki, sędzia śledczy I rew. pow. pińskiego — sędzią śledczym II rew. pow. drohiczyńskiego z siedzibą w Janowie, dnia 11 lutego 1928 r.; Władysław Milewski, sędzia śledczy III rew. pow. pińskiego — sędzią śledczym II rew. pow. pińskiego, dnia 11 lutego 1928 r.; Jan Szorszorjanc, sędzia śledczy II rew. pow. pińskiego — sędzią śledczym I rew. pow. pińskiego, dnia 11 lutego 1928 r.

Przeniesieni w stan spoczynku na skutek podania: Marcin Staszczak, sędzia sądu okręgowego w Krakowie, dnia 22 lutego 1928 r.; Leon Ignacy Preis, sędzia sądu okręgowego w Krakowie, dnia 27 lutego 1928 r.; Marjan Kwieciński, sędzia sądu okręgowego w Krakowie, dnia 27 lutego 1928 r.; Ludwik Karol Wirski, prokurator przy sądzie okręgowym w Bydgoszczy, dnia 27 lutego 1928 r.; Wacław Lewandowski, sędzia pokoju w Jędrzejowie, dnia 22 lutego 1928 r. z dn. 31 marca 1928 r.; Józef Martusiewicz, sędzia śledczy w Dąbrowie Górniczej, dnia 22 lutego 1928 r. z dn. 29 lutego 1928 r.

Zwolnieni na skutek podania: Kazimierz Neuman, sędzia powiatowy w Katowicach, dnia 6 lutego 1928 r. z dn. 15 lutego 1928 r.; Stanisław Wędrzychowicz, sędzia powiatowy w Królewskiej Hucie, dnia 6 lutego 1928 r. z dn. 29 lutego 1928 r.; Lucjan Koenig, podprokurator przy sądzie okręgowym w Sosnowcu, dnia 11 lutego 1928 r.; Adam Woydyłło, sędzia powiatowy w Brodnicy, dnia 11 lutego 1928 r. z dn. 31 marca 1928 r.; Zygmunt Pawłowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Bydgoszczy, dnia 15 lutego 1928 r. z dn. 15 lutego 1928 r.; Zygmunt Syski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Toruniu, dnia 22 lutego 1928 r. z dn. 31 marca 1928 r.; Stanisław Kuzior, sędzia pokoju w Kutnie, dnia 22 lutego 1928 r.; Włodzimierz Chłudziński, podprokurator przy sądzie okręgowym w Katowicach z siedzibą w Królewskiej Hucie, dnia 25 lutego 1928 r. z dn. 25 lutego 1928 r.; Józef Milewski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Łomży, dnia 27 lutego 1928 r.

Zmarł: Alfred Cybulski, notariusz w Warszawie, dnia 21 lutego 1928 r.

A D W O K A T U R A.

Obwieszczenie.

Rada Adwokacka okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie podaje do wiadomości co następuje:

Zgłosili się o przyjęcie w poczet adwokatów:

Władysław Robakiewicz, podprokurator przy sądzie okręgowym w Płocku z siedzibą w Płocku,
Józef Baliński, podprokurator przy sądzie okręgowym w Płocku z siedzibą w Płocku,
Stanisław Zgliczyński, sędzia pokoju w Sierpcu z siedzibą w Płocku,
Józef Makulski, b. adwokat przys. przy radomskim sądzie okręgowym, ostatnio poseł na Sejm Ustawodawczy Rzpl. P. z siedzibą w Warszawie.

Zgłosili się o przyjęcie w poczet aplikantów adwokackich:

Jakób Icek Borensztein, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Polna 72,
Witold Kazimierz Bobiński, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Marszałkowska 66,
Norbert Rosenberg, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie,
Stefan Leon Warszawski, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Jerolimowska 41,
Marja Neumark Bądkowska, aplikantka sądowa z siedzibą w Warszawie, ul. Królewska 23,
Aleksander Chaskielewicz, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Zielna 42,
Gabryel Luniewski, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Piękna 16 m. 5,
Mojżesz Sarna, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Prosta 18 m. 3,
Adam Prażier, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Żorawia 21,
Mikołaj Byków, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Chmielna 128,
Adolf Białasiewicz, aplikant sądowy z siedzibą w Warszawie, ul. Szopena 12 m. 7,
Irena Frenklówna, aplikantka sądowa z siedzibą w Warszawie, ul. Królewska 43,
Michał Cukier, aplikant sądowy z siedzibą w Łodzi, ul. Traugutta 5,
Ignacy Brzeziński, aplikant sądowy z siedzibą w Łodzi, ul. Główna 26,
Stanisław Bolesław Chomicz, aplikant sądowy z siedzibą w Łodzi, ul. Cegielniana 19,
Dawid Glinka, aplikant sądowy z siedzibą w Białymstoku,
Włodzimierz Kozarski, aplikant sądowy z siedzibą w Będzinie,
Józef Teofil Czajczyński, aplikant sądowy z siedzibą w Kaliszu, ul. Piaskowa 13,

Zostali wykreśleni z listy adwokatów:

Adwokat Henryk Horski, zam. w Sosnowcu, na własne żądanie, wobec objęcia stanowiska w sądownictwie,
Adwokat Jakób Załszupin, zam. w Warszawie, wskutek śmierci.

Przeniósł siedzibę adwokacką:

Adwokat Mieczysław Chądzyński z Okręgu Izby Wileńskiej do Okręgu Izby Warszawskiej, z siedzibą w Sosnowcu.

Zostali przyjęci w poczet adwokatów:

Stefan Heydukowski z siedzibą w Warszawie, ul. Nowomiejska 23 m. 6,
Zdzisław Horszowski z siedzibą w Warszawie, ul. Złota 34,
Wacław Maciulski z siedzibą w Warszawie, ul. Hoża 50 m. 50,
Roman Antoni Stupnicki z siedzibą w Grodzisku,
Lucjan Koenig z siedzibą w Sosnowcu.

Zostali przyjęci w poczet aplikantów adwokackich:

Ryszard Kurnatowski z siedzibą w Warszawie, ul. N. Senatorska 6,
Paweł Załuskowski z siedzibą w Warszawie, Al. Ujazdowskie 30,
Jerzy Finkelkraut z siedzibą w Warszawie, ul. Wielka 26 m. 7,
Ludwik Planer z siedzibą w Łodzi.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Jochan Safrin z dniem 2 marca 1928 r. z siedzibą w Liskach.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Feliks Kleja adwokat w Bochni z dniem 30 kwietnia 1928 r. z Bochni do Krakowa, a jego substytutem ustanowiono Dra Franciszka Klimka adwokata w Bochni,
Dr. Maurycy Aronsohn adwokat w Białej z dniem 3 maja 1928 r. z Białej do Bielska, a jego substytutem ustanowiono Dra Józefa Schmetterlinga adwokata w Białej,
Dr. Ludwik Groele adwokat w Rozwadowie z dniem 14 lutego 1928 r. do Ulanowa, oraz że z dniem 5 marca 1928 r. z Rozwadowa do Ulanowa faktycznie się przesiedlił, a jego substytutem ustanowiono D-ra Józefa Isenberga adwokata w Rozwadowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Ozjasz Thau z siedzibą we Lwowie.

Przesiedlili się:

Dr. Ludwik Alter z Chodorowa do Rohatyna,
Dr. Michał Litwinowicz z Gwoźdźca do Stanisławowa,
Dr. Antoni Müller ze Lwowa do Krakowa.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Elkune Wittlin z Kozowej do Lwowa,
 Dr. Władysław Stojowski z Borszczowa do Podhajec,
 Dr. Semen Bułyk ze Lwowa do Sokala,
 Dr. Mikołaj Rybak z Glinian do Przemyśla,
 Dr. Dawid Hersch Besen z Bursztyna do Krakowa,
 Dr. Michał Łucki z Nadwórnej do Kozowej.

Zrezygnował z wykonywania adwokatury:

Dr. Salomon Bund (senior) adwokat we Lwowie, z dniem 31 grudnia 1927 r.

Zmarli:

Dr. Izidor Kohl we Lwowie,
 Dr. Jonasz Wiesenberg w Kałuszu,
 Dr. Łazarz Zion we Lwowie,
 Dr. Izidor Blumenblatt w Otyunii.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Wpisani na listę adwokatów:

Jan Biliński, em. sędzia powiatowy z siedzibą w Samborze,
 Dr. Gerschon Tindel z siedzibą w Skolem.

Zgłosił zamiar przesiedlenia się:

Ludwik Motal w Starym Samborze do Lwowa.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Antoni Neusser z miejscem zamieszkania w Poznaniu,
 Józef Wstawski z miejscem zamieszkania w Lesznie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach.

Wpisany na listę adwokatów:

Stanisław Wędrychowicz z miejscem zamieszkania w Katowicach.

K O N K U R S .

Na opróżnione stanowisko prokuratora przy sądzie okręgowym w Bydgoszczy, ewentualnie na takie same stanowisko mogące zaważać przy innym sądzie okręgowym w apelacji poznańskiej, rozpisuje się konkurs z terminem do wnoszenia podań należycie udokumentowanych w drodze służbowej na ręce prokuratora przy sądzie apelacyjnym w Poznaniu do dnia 14 kwietnia 1928 r.